

ANTROPO-wie?

Het eerste blog van Antropomo, dus misschien is het goed te beginnen met uit te leggen, wie, wat en waarom?

Geboren en opgegroeid in de Achterhoek ben ik altijd bezig geweest met de rest van de wereld. Alles wat mensen "ver weg" deden, vond ik per definitie interessanter dan dat wat in mijn directe omgeving gebeurde. In groep vier tekende ik de omtrek van mijn hand, om vervolgens van iedere vinger een ander mensje te maken. Zo werd mijn pink een indiaan, mijn wijsvinger een chinees, mijn middelvinger een donker poppetje met heel veel zwarte krullen etc. Achteraf bezien denk ik dat het daar allemaal al begon. Ik vond mensen en vooral mensen die "anders" waren dan ik, enorm boeiend.

Naarmate ik ouder werd ging ik mijzelf de vraag stellen "waarom leven (die) mensen zoals zij leven?". Gelukkig bestaat de fantastische studie Culturele Antropologie waar je leert die vraag te bestuderen en per cultuur of leefgemeenschap te beantwoorden. Carrieretechnisch is het niet per se de meest handige opleiding, maar voor mij was het precies hetgene wat ik zocht. Bovendien had ik nu een legale reden om te gaan reizen. Na, op de middelbare school, mijn ouders op kosten te hebben gejaagd omdat ik per se naar Zuid Afrika wilde op uitwisseling en Ierland en Ecuador vanwege een talenstudie, besloot ik naast mijn studie te gaan werken op een kinderdagverblijf en al mijn spaargeld te steken in verre en bij voorkeur lange reizen. Want ja, als cultureel antropoloog "moet" je toch wel weten waar je het over hebt?

Doordat ik op het VWO bij het vak Levensbeschouwing kennis had gemaakt met het Boeddhisme en daardoor al meer was gaan lezen over de Dalai Lama, stond Tibet hoog op mijn verlanglijstje (lees: heel hoog!). Ik had "iets" met dat land, het volk, de levensbeschouwing (of religie, net hoe je het wilt noemen) en was dus enorm nieuwsgierig. In 2000 ging ik voor het eerst de grens over van Nepal met Tibet. Uiteraard braaf in een reisgezelschap (anders mocht je het land niet in). En hoe bizar ook, ik voelde me er thuis. Hoeveel kunnen landen van elkaar verschillen? Nederland, individueel, laag en nat; Tibet, gericht op de gehele samenleving, hoog en (zeer) droog. Ik vond het geweldig! Vanaf dat moment werden Tibet, het Tibetaanse volk en de Tibetaanse cultuur de hoofdfocus van mijn opleiding.

Mijn liefde voor Tibet, gecombineerd met mijn liefde voor kinderen, resulteerde in mijn afstudeeronderzoek over Tibetaanse kindmonniken. 4 maanden deed ik veldwerk, waarbij ik leefde tussen de 5000 monniken van het Sera Je klooster in Zuid India. En ook hier voelde ik mij thuis. Aangezien er thuis, behalve mijn scriptie (en mijn ouders waarschijnlijk) toch niet echt iemand op me zat te wachten, plakte ik er nog een "paar" maandjes reizen aan vast. Ook in India en Nepal reisde ik rond en woonde ik veel al tussen Tibetanen. Ik genoot ervan me aan te passen aan de cultuur waarin ik me bevond.

Bij thuiskomst was de cultuurshock dan ook des te groter. Mensen die zich druk maakten omdat hun computer niet werkte, totaal overstrest waren omdat hun favoriete kaas was uitverkocht (okee, ik overdrijf). Dat had ik in maanden niet meegemaakt. Zat je te eten en kwam er een kennis of vriend voorbij, dan at hij mee. Liep ik als blonde (dus overduidelijk toeriste) dame een winkel in voor een fotorolletje

(ja mensen, we praten over 2003...) maar was ik mijn geld vergeten? Dan kreeg ik het fotorolletje gewoon mee, in het volste vertrouwen dat ik het later die dag of de volgende dag (of week, of ooit) wel een keer zou komen betalen. Daar konden en kunnen wij heel veel van leren!

Mijn liefde voor kinderen was in de tussentijd niet vervaagd. En toen ik merkte dat volwassenen al geen idee hadden van hoe het er aan de andere kant van de wereld aan toe ging, besloot ik dat ik het bij de bron wilde aanpakken. Kinderen zijn de toekomst. Cliche, maar oh zo waar. Kinderen, zo leerde ik in mijn opleiding, komen er vooral omdat wij mensen een overlevingsdrang hebben. We willen maar door en door en door. En dus "nemen" we kinderen, want als wij als individu niet maar door kunnen gaan, kan onze soort dat in ieder geval. En omdat we onze kinderen socialiseren, volgens de normen en waarden van onze cultuur, wordt ook onze cultuur voortgezet. En dat vinden wij mensen fijn. Kortom, kinderen zijn de toekomst van een cultuur, van een land, van de wereld.

Dus vind ik het belangrijk dat onze kinderen leren over het leven van leeftijdsgenootjes in andere delen van de wereld. Want als ze geïnformeerd worden over andere culturen en religies, ontstaat er vanzelf begrip en respect. Of niet, maar dan weten ze in ieder geval waar ze het over hebben. Onbekend maakt onbemind en de idealist in mij wil dat "onbekende" bekend maken!

En daar komt Antropomo dus om de hoek kijken. Na de geboorte van onze dochter zat ik werkzoekend thuis (zoals gezegd, culturele antropologie is carriere technisch nooit de beste keuze geweest). Maar nog steeds brandde ergens in mij het vlammetje van het willen informeren van kinderen over die fantastische rijkdom aan culturen op deze wereld. Tijdens mijn werk op het kinderdagverblijf had ik al eens een project ontwikkeld voor kinderen van 0 - 4 jaar, waarbij ik met hen aan de hand van thema's ging kijken hoe kindjes in andere delen van de wereld leven. En niet alleen ZIJ vonden het ontzettend leuk, ook de ouders waren erg enthousiast en ik leerde er ook weer veel van. Kinderen kijken nog zo open en onbevangen naar de wereld. Zien dingen die wij niet eens meer zien, maar die wel waar zijn. Zo liet ik een filmpje zien van een Tibetaanse volksdans, waarbij de mensen hand in hand in een kring dansen. Hierop reageerde een meisje met "He, dat is Jan Huigen in de ton!". En dat vind ik mooi. Denken in overeenkomsten in plaats van verschillen. Natuurlijk zijn er cultuurverschillen en wordt er in andere landen anders gedacht, geleefd of gekleed. Maar dat is niet per se goed of slecht. Het IS gewoon. En dat is wat ik met Antropomo ook wil: kinderen (en volwassenen, want stiekem pikken zij er ook wel wat van mee) laten zien hoe rijk de wereld is aan culturen en hopen dat zij zich hierdoor laten inspireren en andere mensen daardoor ook respecteren.

Antropomo staat dan ook voor Antropo-loog en Mo-nique.

Op mijn site kun je mijn belevenissen en eventuele bevindingen lezen in dit blog.

Onder [Events](#) vind je de activiteiten die ik ontplooi. Culturele Antropologie is uiteindelijk eigenlijk niet veel meer dan bemiddelen. Vaak betekent het bemiddelen tussen culturen daar en de mensen hier. Maar ook binnen Nederland, ja zelfs binnen

mijn eigen Vinex wijk valt er genoeg te bemiddelen. De Mama en Kind Beurs bijvoorbeeld biedt een platform aan lokale ondernemers die zich hier kunnen presenteren aan iedereen die geïnteresseerd is in baby's, geboorte, zwangerschap en kinderen.

[Tenzin](#) is het project van Antropomo. Tenzin is een bijzonder Tibetaans kindmonnikje dat de hele wereld over reist in zijn prentenboeken, apps en spellen, om kinderen, samen met hem te laten ontdekken hoe leeftijdsgenootjes in andere delen van de wereld wonen en leven.

In de [Shop](#) vind je mooie, hippe en unieke (fair trade) artikelen voor *mooie mama's, mooie kindjes, mooie wereld*. Je vindt er sieraden uit Cambodja en India, prachtige baby- en peuterdoeken uit Kenia, draagdoeken en handgebreide knuffels uit Tibet, Turkije en Mongolie.

Heb je vragen, opmerkingen of aanvullingen, neem contact op met mij:
monique@antropomo.nl

Ik ben ook te volgen op twitter onder @antropomo